

Arrest

nr. 141 047 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Azerbeidzjaans staatsburger van Azeri origine te zijn, afkomstig uit Baku, Azerbeidzjan. Sinds 1991 werkte u er bij de politiedienst van het district Sabayil. U klom er op tot operatief medewerker van de recherche en had de rang van majoor. Doorheen uw loopbaan kreeg u meermaals opdracht om clandestiene taken uit te voeren. U kreeg deze opdrachten van uw hiërarchische meerdere, N. N. (...), met wie u een zeer goede verstandhouding had. Hij kreeg deze opdrachten op zijn beurt van de minister van Binnenlandse Zaken, R. U. (...). In 2002 kreeg u van N. N. (...) de opdracht

om belastend materiaal te verzamelen tegen het hoofd van de politie van Baku, M. A. (...), met wie R. U. (...) in conflict lag. In oktober 2002 organiseerde u een razzia in een bordeel dat onder de bescherming van M. A. (...) stond. Doel was de eigenaar ervan te dwingen om verklaringen af te leggen tegen hem. De eigenaar stemde er (noodgedwongen) mee in om uw informant te worden. Op 13 november 2002 belde hij u op met de mededeling dat hij informatie had voor u. Jullie spraken af op een verlaten terrein buiten de stad. Het bleek echter een valstrik te zijn. U werd ernstig toegetakeld door vier à vijf personen. U kwam terug bij bewustzijn in het ziekenhuis en merkte dat uw dienstwapen en badge verdwenen waren. De dag nadien werd u naar een gespecialiseerd ziekenhuis gebracht waar u geopereerd werd aan uw oog. Toen u bijkwam na de operatie, was er een agent aanwezig. Hij vroeg uw naam en wat er was gebeurd. U vroeg hem om later terug te komen. Nadien belde u met de gsm van een andere patiënt naar N. N. (...) om hem in te lichten. U werd overgeplaatst naar het ziekenhuis van de MVD, waar u nog ongeveer twintig dagen verbleef. Enkele dagen na uw ontslag uit het hospitaal werd u naar N. N.'s (...) bureau geroepen. Van hem vernam u dat mensen van M. A. (...) achter de aanval zaten. Hij gaf u uw wapen en badge terug en zei dat u goed werk had geleverd en moest vergeten wat er was gebeurd. U hervatte uw werk bij de politie. Later verklaarde M. A. (...) op een persconferentie dat R. U. (...) een aanslag op hem beraamde en dat hij betrokken was bij ontvoeringen voor losgeld. A. (...) werd uiteindelijk in 2007 weggestuurd en benoemd tot ambassadeur in Tadzjikistan. U kende geen problemen meer tot 2011. In de zomer van dat jaar merkte u dat u gevolgd werd. U vermoedde dat het mensen waren die voor M. A. (...) werkten aangezien geruchten de ronde deden dat hij terug zou keren naar Baku en een hoge functie zou krijgen, waarna de oorlog tussen hem en U. (...) zou oplaaien. U slaagde erin een afspraak te regelen met de minister van Binnenlandse Zaken voor 30 september 2011. U legde hem uit dat u altijd opdrachten voor hem had uitgevoerd en nu gevolgd werd. De minister werd boos, zei dat hij een uitstekende relatie had met M. A. (...) en dat hij nooit opdracht had gegeven om belastend materiaal te verzamelen tegen hem. De minister stuurde u weg en vroeg u aan het onthaal te wachten. Na twee uur werd u aangesproken door de viceminister. U deed uw verhaal opnieuw en hij beloofde de zaak persoonlijk af te handelen. Hij vroeg u om uw ontslag te geven om gezondheidsredenen, hetgeen u deed. De volgende dag werd u in het centrum van Baku door onbekenden tegengehouden en meegenomen naar een gebied met buitenverblijven. Onderweg werd duidelijk dat het medewerkers van het Ministerie van Binnenlandse Zaken waren. Aangekomen in één van de buitenverblijven, eisten ze dat u uw kleren uit zou doen. Omdat uw smeekbeden niet hielpen, zei u hen dat u belastend bewijsmateriaal tegen de minister had. U werd hierna geboeid in een kamer gezet. Na enige tijd slaagde u er in uzelf los te maken en te ontsnappen uit het huis. U liep naar buiten en hield een auto tegen. U vertelde de chauffeur dat uw kleding was gestolen tijdens het zwemmen en vroeg hem u naar het huis van uw moeder in Baku te brengen. Daar nam u wat kleren en uw paspoort, waarna u naar het busstation ging. U verborg uw gsm in de bumper van een bus die richting Georgië reed om uw belagers op het verkeerde spoor te brengen. In de nacht van 1 op 2 oktober 2011 verliet u clandestien Azerbeidzjan. Via Rusland en Wit-Rusland reisde u naar Europa. U arriveerde in België op 12 oktober 2011 en vroeg dezelfde dag nog asiel aan. Het Commissariaat-generaal nam inzake deze asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 31 januari 2013 omdat u zich niet had aangeboden voor het gehoor. U vroeg een tweede maal asiel aan op 1 augustus 2013.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw geboorteakte, uw universitair diploma, uw doopattest, een kredietkaart op uw naam, een medisch attest uit Azerbeidzjan, medische stukken uit België, foto's, een internetartikel, een usb-stick en een enveloppe.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u, via uw functie bij de politie, betrokken was geraakt bij een vete tussen de minister van Binnenlandse Zaken, R. U. (...), en het hoofd van de politie van Baku, M. A. (...). In 2002 zou u een clandestiene opdracht uitgevoerd hebben in opdracht van de minister met het oog op het bekomen van bezwarend bewijsmateriaal tegen het hoofd van de politie. In 2011 zou u gemerkt hebben dat u gevolgd werd, waarop u bescherming zou hebben gezocht bij de minister omdat u vermoedde dat dit het werk was van M. A. (...). Hierna zouden medewerkers van het Ministerie van Binnenlandse Zaken u hebben trachten te elimineren. Bij een eventuele terugkeer vreest u vermoord te worden. (CGVS 1 d.d.08/04/2014, p.10 e.v.; CGVS 2 d.d.07/05/2014, p.11-12)

Er dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, namelijk vervolging omwille van nationaliteit, religie, ras, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. De door u aangehaalde problemen zijn immers het gevolg van (illegale) taken die u hebt uitgevoerd als politieagent in opdracht van uw overste en dewelke kaderden in een machtsstrijd tussen de minister van Binnenlandse Zaken en de politiechef van Baku. Ten gevolge hiervan zou u geviseerd zijn als getuige. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de

autoriteiten zou kunnen rekenen. U gaf aan dat u in Azerbeidzjan niet op bescherming zou kunnen rekenen van het overheidsapparaat omdat uw vervolgers te machtig zouden zijn. (CGVS 2, p.23)

Er zijn echter evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er dient immers te worden besloten dat u de door u verklaarde problemen niet aannemelijk maakt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal op enkele cruciale punten incoherent en geenszins overtuigend zijn.

Uit uw verklaringen dient afgeleid te worden dat de vaststelling dat u gevolgd werd in de zomer van 2011 de directe aanleiding vormde voor uw vraag om bescherming aan de minister van Binnenlandse Zaken, dewelke op zijn beurt de aanleiding was van uw ontvoering. (CGVS 1, p.20, 21; CGVS 2, p.19)

Hierbij dient opgemerkt te worden dat u na de aanval op u eind 2002 terug bij de politie zou zijn gaan werken en u geen problemen meer zou hebben gekend tot de zomer van 2011. (CGVS 1, p.18) Net aangaande de vraag door wie u geschaduwd zou zijn, waren uw verklaringen evenwel incoherent. U stelde eerst dat u aanvankelijk, op het moment dat u besloot naar de minister te stappen, dacht dat u gevolgd werd door mannen die werkten voor M. A. (...). U dacht dit omdat u geruchten had gehoord dat A. (...) terug zou keren naar Baku en er een hoge functie zou krijgen, en u vermoedde dat hij wraak wilde nemen op de minister. (CGVS 3, p.8) Gevraagd wat uw rol dan zou zijn geweest in dit conflict, gaf u aan dat u informatie had verzameld tegen A. (...) in opdracht van de minister. (CGVS 3, p.9) Later stelde u dan weer dat u sinds uw ontvoering denkt dat het niet de medewerkers van A. (...) waren die u schaduwden, maar die van de minister van Binnenlandse Zaken. Die zou u hebben laten schaduwen om te zien wat u deed, aangezien er geruchten waren dat het conflict met A. (...) ging opvlammen daar deze laatste terug zou keren naar Baku. (CGVS 3, p.17, 19) Dit laatste valt evenwel geenszins te rijmen met uw idee dat u pas een bedreiging werd voor de minister van Binnenlandse Zaken op het moment dat u naar hem stapte in september 2011. (CGVS 3, p.19) Immers, de vraag rijst in dat geval waarom hij u vóór deze ontmoeting reeds zou hebben laten schaduwen als u op dat moment nog geen bedreiging vormde. Toen u gevraagd werd waarom de minister u zou hebben laten schaduwen op een moment dat u nog geen bedreiging vormde voor hem, moest u het antwoord evenwel schuldig blijven. (CGVS 3, p.20) U stelde achteraf dat u niet zeker bent door wiens medewerkers u gevolgd werd. (CGVS 3, p.20, 21) Dit kan evenwel niet volstaan ter verklaring van de incoherentie. Het verklaart immers nog steeds niet waarom u zou denken dat het ook medewerkers van de minister konden zijn die u hadden geschaduwd terwijl u volgens een andere verklaring pas een bedreiging werd nadat u naar de minister stapte. Een dergelijke incoherentie in uw eigen redenering over wie u in de eerste plaats zou zijn beginnen schaduwen, na verschillende jaren waarin u geen enkel probleem zou hebben gekend, ondermijnt de aannemelijkheid van uw asielrelaas. Het feit dat u geschaduwd zou zijn, zou immers een reeks gebeurtenissen in gang hebben gezet die uiteindelijk tot uw vlucht zou hebben geleid en vormt daarmee een cruciaal element in uw relaas.

Voorts dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen aangaande uw rol en belang in het conflict tussen M. A. (...) en R. U. (...) niet overtuigen.

Gevraagd naar uw rol in dit conflict verwees u eerst naar het feit dat u informatie had verzameld tegen A. (...). Toen u gevraagd werd hoe dit paste in het conflict anno 2011, stelde u dat de minister van Binnenlandse Zaken begon te vrezen dat u onder foltering zou vertellen over alle clandestiene en illegale zaken waarvan u weet had. Gevraagd door wie u dan opgepakt en gefolterd zou worden, stelde u dat dit zou zijn door de mensen van A. (...), met het uitdrukkelijke doel om meer te weten te komen over de minister. (CGVS 1, p.20; CGVS 2, p.12; CGVS 3, p.9-10) Toen u later nogmaals gevraagd werd waarom precies u zo belangrijk zou zijn geweest voor A. (...), stelde u dat het de minister van Binnenlandse Zaken was die u uit de weg wilde ruimen, net zoals iedereen die belastende informatie over hem had. (CGVS 3, p.16) Uw verklaringen waarom u belangrijk was voor beide personen overtuigen evenwel niet.

Vooreerst rijst de vraag waarom zij pas zo laat (vanaf 2011) in u geïnteresseerd zouden zijn geraakt. U zou zelf geen clandestiene opdrachten meer hebben uitgevoerd na 2002. (CGVS 2, p.18) Uit uw verklaringen dient verder afgeleid te worden dat u enkel in dat jaar een opdracht gericht tegen A. (...) hebt uitgevoerd, en dat hij toen mogelijk van uw betrokkenheid op de hoogte was aangezien er overleg met hem zouden hebben plaatsgevonden om uw dienstwapen en badge terug te krijgen. (CGVS 1, p.10, 13-14) Met andere woorden zou u reeds eind 2002 een potentiële 'getuige' geweest zijn voor A. (...) tegen de minister van Binnenlandse Zaken. Desondanks zou M. A. (...) u in de daaropvolgende jaren tot 2007, toen het conflict met U. (...) zeer hevig werd – A. (...) beschuldigde U. (...) publiekelijk van betrokkenheid bij zware criminele feiten en werd uiteindelijk in 2007 weggestuurd naar Tadzjikistan als ambassadeur (CGVS 1, p.14, 15, 16) – ogenschijnlijk nooit beschouwd hebben als getuige. U legde immers geen enkele verklaring af in deze zin en stelde tussen 2002 en 2011 geen problemen te hebben gekend. Geconfronteerd met de vaststelling dat de reden waarom u in 2011 geïnterviewd zou (kunnen) zijn door M. A. (...) – u zou belastende informatie gehad hebben – reeds bestond tussen 2002 en

2007, antwoordde u ontkennend. U stelde toen dat A. (...) u niet nodig had en u een "klein probleem in de hele zaak" was. Indien hij u in de periode 2002-2007 inderdaad niet nodig had, rijst de vraag waarom dit wel het geval zou zijn in 2011 bij zijn 'terugkeer' naar Baku. Niet enkel had u geen clandestiene opdrachten meer uitgevoerd sinds 2002 en had hij u eerder nooit 'gebruikt', u gaf aan dat u niet meer wist van clandestiene zaken dan eender welke medewerker van de 'speciale diensten' (CGVS 2, p.18). Dit ligt in het verlengde van uw verklaring als zou iedereen binnen de "structuren" op de hoogte zijn geweest van de betrokkenheid van de minister bij criminele activiteiten (CGVS 2, p.19). Ook wijst niets in uw verklaringen er op dat A. (...) zou hebben geweten dat uitgerekend u over potentieel belangwekkende informatie zou hebben beschikt die voldoende impact zou hebben, wetende dat eerdere ernstige beschuldigingen aan het adres van U. (...) – onder andere tijdens het proces van G. M. (...) (CGVS 1, p.15; CGVS 2, p.19) of de publiekelijke beschuldigingen van ontvoeringen en het beramen van een aanslag door A. (...) zelf (CGVS 1, p.14) – niet hadden geleid tot het ontslag van U. (...). Het is in dit geval weinig aannemelijk te noemen dat u plotseling in 2011 gevolgd zou worden door mensen van A. (...) met het oog op het bekomen van informatie tegen de minister. De vaststelling dat u in de periode tussen 2002 en 2011 geen problemen had gekend, ondanks het escalerende conflict tussen R. U. (...) en M. A. (...); uw verklaring dat u niet meer wist dan andere medewerkers van de 'speciale diensten'; en de eerder vastgestelde incoherentie vormen tevens tegenindicaties voor het vermeende belang dat u zou hebben betekend voor R. U. (...).

Verder dient opgemerkt te worden dat u onaannemelijk weinig op de hoogte bleek van, en tevens onaannemelijk weinig interesse betoonde in, een ander cruciaal element van uw vervolgingsrelaas, met name het vervolg van het conflict tussen M. A. (...) en R. U. (...) na uw vlucht. Ten tijde van uw vertrek uit Azerbeidzjan was A. (...) nog niet teruggekeerd uit Tadzjikistan. U bleek echter niet te weten of er na de terugkeer van A. (...) nog een conflict is geweest tussen beide topfiguren. U vroeg zich af hoe u hiervan op de hoogte kon zijn. (CGVS 3, p.17) Gelet op het profiel van beide figuren en het feit dat hun vroegere conflict welbekend was, getuige ook het door u neergelegde internetartikel, mag verwacht worden dat dit conflict mogelijk in de Azerbeidzjaanse media zou zijn vermeld. Geconfronteerd met deze vaststelling, stelde u dat u de zaak niet meer volgt. (CGVS 3, p.17) Gevraagd waarom het u niet meer interesseerde, verwees u naar het lot van een terdoodveroordeelde in de Sovjet-jaren en stelde dat u uw lot in handen van God had gelegd. (CGVS 3, p.18) Dit kan evenwel niet volstaan. Van een asielzoeker die werkelijk een gegronde vrees voor zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit koestert mag verwacht worden dat hij zich op de hoogte blijft stellen in de mate van het mogelijke van de zaken die aanwijzingen kunnen vormen van de actualiteit van de door hem verklaarde vrees. Het conflict tussen A. (...) en U. (...) is, gelet op de centrale rol dat het speelt in uw asielrelaas, een dergelijk element. Uw onwetendheid en desinteresse in één van de kernelementen van uw asielrelaas ondermijnt verder de aannemelijkheid van de door u verklaarde vrees.

Ten slotte dient nog vastgesteld te worden dat uw verklaringen aangaande de bezoeken die uw familieleden na uw vertrek zouden hebben gekregen en waarbij er naar u geïnformeerd zou zijn, tegenstrijdig bleken. Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat uw moeder dergelijke bezoeken kreeg. Gevraagd of er ook elders nog naar u geïnformeerd werd, antwoordde u ontkennend. U stelde verder dat uw zus geen problemen kende omwille van u. (CGVS 2, p.8) Tijdens het derde gehoor verklaarde u dan weer dat uw zus wél dergelijke bezoeken had gekregen sinds het overlijden van uw moeder. (CGVS 3 d.d.29/07/2014, p.4) Gelet op het feit dat uw moeder overleden is in januari 2013 (CGVS 1, p.3), en gelet op het feit dat u kort voor het tweede gehoor, dat plaatsvond in mei 2014, nog contact zou hebben gehad met uw zus (CGVS 2, p.3), is het dan ook niet aannemelijk te noemen dat u van deze bezoeken aan uw zus geen enkele melding zou maken indien deze werkelijk plaats zouden hebben gevonden sinds het overlijden van uw moeder. Deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas, met name de vraag of men u tot op heden nog steeds zoekt. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnd.

Gelet op het voorgaande kan er niet besloten worden tot het bestaan van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw geboortakte bevat louter gegevens betreffende uw identiteit, die door mij niet in twijfel getrokken wordt. Uw universitair diploma toont enkel uw academische scholing aan; het doopattest enkel dat u gedoopt werd in 2010. De foto's waarop u afgebeeld staat als politieagent, samen met een priester of samen met uw vriend en collega, bevatten geen enkele informatie aangaande de door u verklaarde problemen. Zij vormen enkel een aanwijzing dat u ooit als politieagent hebt gewerkt. Dit laatste wordt door mij op dit moment niet in twijfel getrokken. Uit de foto's blijkt evenwel niet in welke periode u als agent zou hebben gewerkt. De Visakaart op uw naam bevat evenmin gegevens aangaande de door u verklaarde problemen. Het medisch attest uit Azerbeidzjan stelt dat u in het ziekenhuis opgenomen was van 13 tot 14 november 2002. De arts noteerde dat u verklaarde te zijn aangevallen door vier onbekenden. Het

motief van deze aanval is evenwel niet vermeld, zodat dit attest uw versie van de feiten – u zou in de val gelokt zijn door een informant die u wilde inschakelen tegen M. A. (...) – niet kan staven. De medische stukken uit België vermelden geen oorzaak van de vermelde blessure(s) aan de rechterschouder, zodat deze stukken uw asielaanvraag niet kunnen staven. Het internetartikel (uit 2005) handelt over het feit dat M. A. (...) het Ministerie van Binnenlandse Zaken ervan beschuldigd heeft een aanslag op hem te hebben bevolen. Luidens het artikel had hij op dat moment geen namen genoemd maar de journalist speculeert dat de opdrachtgever R. U. (...) is. Vervolgens stelt de auteur een aantal vragen gericht aan verschillende actoren aangaande hun handelingen naar aanleiding van deze beschuldigingen. Uw naam wordt evenwel nergens genoemd. Bijgevolg kan dit artikel uw betrokkenheid bij het conflict tussen R. U. (...) en M. A. (...) niet staven. De USB-stick die u neerlegde, bevat enkel videofragmenten van (een) interview(s) met een politieagente. U gaf hierbij zelf aan dat de problemen die zij gekend zou hebben, losstaan van uw eigen problemen. (CGVS 1, p.23) De enveloppe ten slotte, toont enkel aan dat er iets vanuit Azerbeidzjan naar een derde persoon in België werd opgestuurd. In het kader van uw eerste asielprocedure had u nog uw rijbewijs en identiteitskaart neergelegd. Ook deze documenten vermogen niet om de conclusies van onderhavige beslissing te wijzigen. Uw rijbewijs en identiteitskaart bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit. De schriftelijke verklaring die u overgemaakt had aan het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielprocedure, waarin u gedetailleerd uw asielaanvraag uiteen had gezet, werd meegenomen in de beoordeling van uw asielmotieven in het kader van uw huidige aanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het verbod van willekeur. In een tweede middel haalt verzoekende partij wederom de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. In een derde en laatste middel, wordt door verzoekende partij de schending aangevoerd van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 *juncto* 13 EVRM, van de "motiveringsplicht", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair play-beginsel.

Ingevolge de onderlinge verwevenheid van voormelde middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Met betrekking tot de opgeworpen schending van het "fair play-beginsel" merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werd geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven

van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij wijst erop dat de artikelen 48/2 t.e.m. “4 en 49 en 52” van de vreemdelingenwet die “*de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming*” omschrijven, niet te strikt dienen te worden toegepast en zij meent dat de feiten zoals ze voorliggen, bepalend zijn om iemand als vluchteling te erkennen. Verzoekende partij haalt aan dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag en stelt dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen. De zogenaamde tegenstellingen en lacunes zijn hoe dan ook niet van die aard om een weigeringsbeslissing te gronden. Ook stipt verzoekende partij aan dat het feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben verteld “*lopende het dringend beroep*”, niet betekent dat er een tegenstelling is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat men bovendien steeds dient na te gaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partij zelf.

2.2.5.2. De Raad oordeelt dat voormelde louter theoretische benadering van hoe een asielaanvraag dient te worden behandeld op generlei wijze een concrete weerlegging inhoud van de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing. *In casu* heeft verwerende partij vastgesteld dat de incoherente verklaringen van verzoekende partij aangaande de vraag door wie zij geschaduwd zou worden, haar niet overtuigende verklaringen omtrent haar rol en belang in het conflict tussen M. A. en R. U., haar onwetendheid en desinteresse inzake het vervolg van het conflict tussen M. A. en R. U. na haar vlucht en de tegenstrijdigheden in haar verklaringen over de bezoeken die haar familieleden na haar vertrek zouden hebben gekregen en waarbij er naar haar geïnformeerd zou zijn, ertoe leiden dat er geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas. Aangezien voormelde bevindingen allen betrekking hebben op essentiële elementen van het verkondigde asielrelaas, zijn deze wel degelijk van aard om de weigeringsbeslissing te gronden. De Raad merkt verder eveneens op dat deze vaststellingen gebaseerd zijn op de uitgebreide verklaringen die verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd met behulp van een tolk. Dat de door verwerende partij ingeroepen elementen wel degelijk te wijten zijn aan verzoekende partij zelf, spreekt bijgevolg voor zich. Zoals uit onderstaande uiteenzetting blijkt, slaagt verzoekende partij er niet in om de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij meent dat er *in casu* geen enkele feitenvinding is gebeurd, dat de argumentatie van verwerende partij, waarbij algemeen de klemtoon wordt gelegd op beweerde tegenstrijdigheden, het gebrek aan bewijzen en uiteindelijk het feit dat haar verklaringen ongeloofwaardig

zijn, geenszins overtuigend is en dat het indruist tegen de beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 48/3, 48/4 en 57/2 van de vreemdelingenwet om haar aanvraag zomaar op basis van eenzijdige inzichten te weigeren, wijst de Raad erop dat verwerende partij alle door verzoekende partij aangegeven feiten en elementen onderzocht heeft en op omstandige wijze uiteengezet heeft waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij weergegeven problemen. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.19. – en dat er geenszins sprake is van beweringen die berusten op *“eenzijdige inzichten”*.

2.2.7. Betreffende de opmerking van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat verwerende partij steeds één en ander kan nagaan via haar bronnen en zodoende kan vaststellen dat er sprake is van een waarheidsgetrouwe uiteenzetting van de feiten, herhaalt de Raad dat de bewijslast op de kandidaat-vluchteling zelf berust en dat deze alle feiten en gegevens dient aan te brengen om aan te tonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. Bovendien wijst de Raad verzoekende partij erop dat het niet tot de taak van de commissaris-generaal behoort om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De kritiek dat verwerende partij onderzoek had moeten verrichten, waarbij nog dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij niet verduidelijkt wat verwerende partij precies diende te onderzoeken, wordt dan ook onterecht aangevoerd.

2.2.8. Wat betreft het argument van verzoekende partij dat haar niet ten kwade kan worden geduid dat zij zich in de geschetste omstandigheden niet nog langer in gevaar heeft gebracht om de nodige bewijsstukken te verzamelen of meer informatie te bekomen, wijst de Raad er ten eerste op dat verzoekende partij in de bestreden beslissing niet wordt verweten bepaalde documenten niet te hebben bijgebracht. Ten tweede kan evenmin uit de bestreden beslissing worden afgeleid dat van verzoekende partij werd verwacht dat zij zichzelf *“in de geschetste omstandigheden”* nog langer in gevaar zou hebben gebracht om nog meer informatie te bekomen. Immers motiveert verwerende partij in haar beslissing dat verzoekende partij onaannemelijk weinig op de hoogte bleek van, en tevens onaannemelijk weinig interesse betoonde in, het vervolg van het conflict tussen M. A. en R. U. na haar vlucht. Waar verzoekende partij zich afvroeg hoe zij hiervan op de hoogte kon zijn, merkt verwerende partij terecht op dat, gelet op het profiel van beide figuren en het feit dat hun vroegere conflict welbekend was, verwacht mag worden dat dit conflict mogelijk in de Azerbeidzjaanse media zou zijn vermeld. Hierop verklaarde verzoekende partij vervolgens dat zij de zaak niet meer volgt. Op de vraag waarom het verzoekende partij niet meer interesseerde, verwees verzoekende partij naar het lot van een terdoodveroordeelde in de Sovjet-jaren en stelde zij dat zij haar lot in handen van God had gelegd, hetgeen evenwel niet kan volstaan als uitleg waarom zij zich hieromtrent niet geïnformeerd heeft.

2.2.9.1. Verzoekende partij oppert dat verwerende partij in haar beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen, zogezegd ten nadele van haar, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van haar asielaanvraag. Zij meent dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat zij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de vragen, doch dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten. Het is volgens verzoekende partij in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten. Tot slot vermeldt verzoekende partij nog dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit vermoed wordt, doch dient te worden bewezen.

2.2.9.2. Waar verzoekende partij argumenteert dat verwerende partij allerlei zaken opwerpt in haar beslissing die niet correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van haar asielaanvraag en dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten, verwijst de Raad naar zijn in de punten 2.2.5.2. en 2.2.6. gedane opmerking dat hij zich niet kan scharen achter het argument dat alles zou berusten op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten.

Verder stelt de Raad vast dat het verweer van verzoekende partij dat zij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de aan haar gestelde vragen, doch dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten, geen concrete weerlegging inhoudt van de motieven van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt overigens niet dat van verzoekende partij wordt vereist dat zij alles zou weten.

2.2.10.1. Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat de verklaringen van verzoekende partij aangaande de vraag door wie zij geschaduw zou worden incoherent zijn, stelt verzoekende partij

in haar verzoekschrift dat zij in 2002, op een moment dat een machtsstrijd aan de gang was tussen enerzijds M. A. en anderzijds R. U., de opdracht heeft gekregen via een tussenpersoon om lastens eerstgenoemde belastend materiaal te verzamelen. Vervolgens bleef het een aantal jaren kalm gezien het vertrek van M. A. uit Baku, doch bij zijn terugkeer naar Baku in 2011 bleken de kaarten volledig anders te liggen en hadden A. en U. blijkbaar een verbond gesloten, waarbij verzoekende partij eensklaps ongewenst was en het zwijgen diende opgelegd te worden zodat R. U. nooit in verband met het één en ander zou gebracht kunnen worden. Het is pas in aanloop op de nakende terugkeer van M. A. dat zich problemen begonnen te stellen, en wel in die zin dat verzoekende partij gevolgd werd, waarbij zij dacht dat het ging om mensen van M. A., doch in werkelijkheid mensen van R. U. bleken te zijn. Dit bleek pas toen verzoekende partij zich bij R. U. ging beklagen over het feit dat zij werd gevolgd en kort daarop werd ineengeslagen.

2.2.10.2. De Raad bemerkt evenwel dat door verwerende partij werd vastgesteld dat de verklaring van verzoekende partij dat zij zou zijn geschaduwd door de medewerkers van de minister van Binnenlandse Zaken geenszins te rijmen valt met haar idee dat zij pas een bedreiging werd voor de minister van Binnenlandse Zaken op het moment dat zij naar hem stapte in september 2011, gezien de vraag rijst waarom deze haar vóór deze ontmoeting reeds zou hebben laten schaduwen als zij op dat moment nog geen bedreiging vormde. Toen verzoekende partij gevraagd werd waarom de minister haar zou hebben laten schaduwen op een moment dat zij nog geen bedreiging vormde voor hem, moest zij het antwoord schuldig blijven. Achteraf stelde verzoekende partij nog dat zij niet zeker is door wiens medewerkers zij gevolgd werd, hetgeen niet volstaat ter verklaring van de incoherentie, gezien dit niet verklaart waarom verzoekende partij zou denken dat het ook medewerkers van de minister konden zijn die haar hadden geschaduwd terwijl zij volgens een andere verklaring pas een bedreiging werd nadat zij naar de minister stapte. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij met bovenstaande herhaling van haar eerdere verklaringen, met name dat zij aanvankelijk dacht dat zij geschaduwd werd door medewerkers van M. A., doch dat later bleek dat het mensen van R. U. bleken te zijn, evenmin enige verklaring aanbrengt omtrent de vraag waarom de minister van Binnenlandse Zaken haar zou hebben laten schaduwen op een moment dat zij nog geen bedreiging vormde voor hem. De vastgestelde incoherentie blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.11.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat de verklaringen van verzoekende partij aangaande haar rol en belang in het conflict tussen M. A. en R. U. niet overtuigen, benadrukt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij belastend materiaal had verzameld tegen M. A., aanvankelijk een tegenstrever van haar opdrachtgever R. U.. In de loop der jaren ging R. U. de door hem gegeven opdracht ontkennen en wilde deze alle sporen dienaangaande uitwissen voor de komst van M. A. naar Baku. Voor M. A. bleef verzoekende partij eveneens van belang omdat zij getracht had de eigenaar van een bordeel tegen hem op te zetten en deze te overtuigen informant te worden. Het feit dat zij gedurende jaren geen problemen kende, is in de eerste plaats te wijten aan het feit dat M. A. van het toneel in Baku verdween. Pas toen hij terugkeerde naar Baku, veranderde een en ander. Immers waren er in het verleden reeds verschillende beschuldigingen geweest aan het adres van R. U., doch konden deze nooit hard gemaakt worden, en wou R. U. zich er in de aanloop van de terugkeer van M. A. naar Baku dan ook van verzekeren dat het nooit bekend zou geraken dat hij aan verzoekende partij de opdracht had gegeven belastend materiaal tegen M. A. te verzamelen.

2.2.11.2. Vooreerst is de Raad van oordeel dat verzoekende partij met bovenstaand betoog geenszins haar belang voor M. A. aannemelijk maakt. Betreffende de uitleg van verzoekende partij dat zij gedurende jaren geen problemen kende doordat M. A. van het toneel in Baku verdween, bemerkt de Raad dat M. A. pas in 2007 weggestuurd werd naar Tadzjikistan als ambassadeur en dat deze opmerking dan ook niet kan verklaren waarom verzoekende partij, die reeds eind 2002 een potentiële 'getuige' geweest zou zijn voor M. A. tegen de minister van Binnenlandse Zaken, nooit door M. A. in de periode vóór het vertrek van M. A. beschouwd werd als getuige, terwijl in deze periode het conflict tussen M. A. en R. U. nochtans zeer hevig werd en R. U. door M. A. publiekelijk beschuldigd werd van betrokkenheid bij zware criminele feiten. Waar verzoekende partij stelt dat bij de terugkeer van M. A. een en ander veranderde daar er in het verleden reeds verschillende beschuldigingen geweest waren aan het adres van R. U., dewelke evenwel nooit hard gemaakt konden worden, wijst de Raad op de vaststelling van verwerende partij dat uit de verklaringen van verzoekende partij uit niets blijkt dat A. zou hebben geweten dat uitgerekend verzoekende partij over potentieel belangwekkende informatie zou hebben beschikt die voldoende impact zou hebben en op de verklaring van verzoekende partij dat zij niet meer wist van clandestiene zaken dan eender welke medewerker van de 'speciale diensten'. Verzoekende partij brengt derhalve geen overtuigende verklaring aan waarom zij wel van belang zou zijn in 2011 bij de terugkeer van M. A. naar Baku.

Daarnaast heeft verzoekende partij evenmin haar belang voor R. U. aannemelijk gemaakt, gelet op de vaststelling dat verzoekende partij in de periode tussen 2002 en 2011 geen problemen heeft gekend ondanks het escalerende conflict tussen M. A. en R. U., haar verklaring dat zij niet meer wist dan andere medewerkers van de 'speciale diensten' en de eerder vastgestelde incoherentie in verband met de vraag door wie verzoekende partij geschaduwd zou zijn. Verzoekende partij beperkt zich dienaangaande tot het herhalen van haar verklaring dat R. U. zich er in de aanloop van de terugkeer van M. A. naar Baku van wou verzekeren dat het nooit bekend zou geraken dat hij aan verzoekende partij de opdracht had gegeven belastend materiaal tegen M. A. te verzamelen, hetgeen geenszins van aard is afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen.

2.2.12.1. In verband met de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij onaannemelijk weinig op de hoogte bleek van, en tevens onaannemelijk weinig interesse betoonde in, een ander cruciaal element van haar vervolgingsrelaas, met name het vervolg van het conflict tussen M. A. en R. U. na haar vlucht, meent verzoekende partij dat dergelijke bewering berust op een eigen visie en dat de vergelijking met een zogenaamde "*model-vluchteling*" totaal uit den boze is en geenszins in het nadeel van verzoekende partij aangewend kan worden, temeer daar zij er alle belang bij heeft om niet te verraden waar zij thans verblijft.

2.2.12.2. De Raad is evenwel van mening dat verwerende partij hieromtrent terecht stelt dat van een asielzoeker die werkelijk een gegronde vrees voor zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit koestert verwacht mag worden dat hij zich op de hoogte blijft stellen in de mate van het mogelijke van de zaken die aanwijzingen kunnen vormen van de actualiteit van de door hem verklaarde vrees. Waar verzoekende partij stelt dat zij er alle belang bij heeft om niet te verraden waar zij thans verblijft, wijst de Raad erop dat gelet op het profiel van M. A. en R. U. en het feit dat hun vroegere conflict welbekend was – door verzoekende partij werd hierover een internetartikel neergelegd – verwacht mag worden dat dit conflict mogelijk in de Azerbeidzjaanse media zou zijn vermeld. De Raad ziet niet in hoe verzoekende partij door loutere opzoekingen via internet zou verraden waar zij thans verblijft. Verzoekende partij geeft dan ook geen afdoende verklaring voor het feit dat zij geen enkele poging ondernomen heeft om zich via deze weg op de hoogte te stellen van het vervolg van het conflict tussen M. A. en R. U.. Door verzoekende partij werd verder nog verklaard dat zij de zaak niet meer volgt. Dergelijke onwetendheid en desinteresse omtrent het vervolg van het conflict tussen M. A. en R. U., één van de kernelementen van haar asielrelaas, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.13.1. Omtrent de vaststelling dat de verklaringen van verzoekende partij aangaande de bezoeken die haar familieleden na haar vertrek zouden hebben gekregen, en waarbij er naar haar geïnformeerd zou zijn, tegenstrijdig bleken, legt verzoekende partij in haar verzoekschrift uit dat aanvankelijk enkel haar moeder bezoeken kreeg, maar dat na het overlijden van haar moeder ook haar zus bezoeken kreeg. Het kan verzoekende partij niet kwalijk genomen worden dat zij éénmaal geen melding gemaakt heeft van deze bezoeken aan haar zus, temeer daar zij dit tijdens haar derde gehoor wel vermeld heeft.

2.2.13.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over verzoekers aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RVS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Door verwerende partij werd vastgesteld dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor verklaarde dat haar moeder bezoeken kreeg waarbij er naar haar geïnformeerd werd, verder uitdrukkelijk ontkende dat er ook elders nog naar haar geïnformeerd werd en daarnaast nog aangaf dat haar zus geen problemen kende omwille van haar. Tijdens haar derde gehoor verklaart verzoekende partij daarentegen dat haar zus wel dergelijke bezoeken had gekregen sinds het overlijden van hun moeder. Evenwel dient te worden vastgesteld dat de moeder van verzoekende partij overleden is in januari 2013 en dat verzoekende partij kort voor het tweede gehoor, dat plaatsvond in mei 2014, nog contact zou hebben gehad met haar zus. Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoekende partij van deze bezoeken aan haar zus geen enkele melding maakt tijdens haar tweede gehoor indien deze werkelijk plaats zouden hebben gevonden sinds het overlijden van haar moeder.

2.2.14. Daar waar verzoekende partij aanhaalt dat het algemeen bekend is dat er in Azerbeidzjan veel illegale arrestaties, vasthoudingen, ontvoeringen en folteringen plaatsvinden, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Azerbeidzjan, die bovendien geenszins wordt gestaafd, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond.

2.2.15. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij een document toe dat zij omschrijft als haar “*eigen verklaring inzake asielrelaas*” (bijlage 2). De Raad stelt evenwel vast dat dit document niet gesteld is in de taal van de rechtspleging. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging toe dit document niet in overweging.

2.2.16. Ten slotte treedt de Raad de motivering van verwerende partij dat bovendien de problemen van verzoekende partij geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, namelijk vervolging omwille van nationaliteit, religie, ras, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep en dat er evenmin aanwijzingen zijn dat verzoekende partij omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen bij. Immers zijn de door verzoekende partij aangehaalde problemen het gevolg van (illegale) taken die zij heeft uitgevoerd als politieagent in opdracht van haar overste en dewelke kaderen in een machtsstrijd tussen de minister van Binnenlandse Zaken en de politiechef van Baku. Ten gevolge hiervan zou verzoekende partij gevisieerd zijn als getuige. Daarnaast gaf verzoekende partij louter aan dat zij in Azerbeidzjan niet op bescherming zou kunnen rekenen van het overheidsapparaat omdat haar vervolgers te machtig zouden zijn. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift benadrukt dat het om een politieke strijd ging, bemerkt de Raad dat dit geenszins wegneemt dat verzoekende partij gevisieerd werd omwille van de (illegale) taken die zij heeft uitgevoerd als politieagent in opdracht van haar overste en niet omwille van één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Met de uitleg van verzoekende partij dat zij noch op de bescherming van de autoriteiten kan rekenen, noch van de politie daar zij bezwarend materiaal had trachten te verzamelen tegen de politiechef, noch vanwege de minister van Binnenlandse Zaken, toont verzoekende partij evenmin aan dat zij omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig dient te worden beschouwd.

2.2.17. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht en dat bovendien de problemen van verzoekende partij – indien geloofwaardig, *quod non* – geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, namelijk vervolging omwille van nationaliteit, religie, ras, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep en dat er evenmin aanwijzingen zijn dat verzoekende partij omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.18. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit

het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij stelt in dat verband dat er in Azerbeidzjan veel illegale arrestaties, vasthoudingen, ontvoeringen en folteringen plaatsvinden, dat in het verleden reeds door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen werd geoordeeld dat de bevolking van de Kaukasusrepublieken het slachtoffer was van groepsvervolging, dat van de overheid mag worden verwacht dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag zonder dat zij er meer dan 100% zeker van is dat er zich in hoofde van de asielzoeker geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland, dat er geen enkel afdoend onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Azerbeidzjan, dat het duidelijk is dat verwerende partij zich niet zomaar exclusief kan beroepen op stereotiepe argumentatie en dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 17 februari 2009 heeft geoordeeld dat het betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging en dat het reeds voldoende is om een *“algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen”*. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij met de verwijzing naar de verscheidene problemen op het vlak van de mensenrechtenschendingen in Azerbeidzjan, hetgeen zij overigens op generlei wijze staakt, en de verwijzing naar niet nader gespecificeerde *“jurisprudentie van de Vaste Beroepscommissie”* – daargelaten de overweging dat deze nog actueel zou zijn – niet aantoonde dat er in Azerbeidzjan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.19. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 19) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 8 april 2014, 7 mei 2014 en 29 juli 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.20. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT